

ב ע ז ה ש י ת

לספר בציון שם ה' ותהולתו בירושלים

מצור

תצא תורה

שיעורו השבועי של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בבית מדרשו בעיה"ק ירושלים לבני החברה

תורה

5

אמון מלא

פרק א': מציאות החיים

"החיים הם מלחמה!" כך מעידה מציאות העולם.

אנחנו צועדים בדרך לפסגה, ו- לפתע מועדים! אנחנו כבר על דרך המלך, ואז סוטים ונופלים הצידה, כשאנחנו בדרך להשיג עסקה מצליחה ונחשקת, אז מגיע הרגע שבו נעלמת ההצלחה לנגד עינינו.

אבל למה? למה זה ככה? למה תמיד נראה שהבורא, כביכול, תוקע לנו מקלות בגלגלים?

מה היה רע אילו היינו מחזיקים בפינקס מסודר ומפורט לגבי שנת העשייה הקרובה שלנו, מה נעשה היום, ומה מחר, מה רע?

פסקי מילים:

אניץ נקליט לא מכאן?

פרק ב': איפה הבורא בתמונה?

המלחמה היא לא נגמרת בהצלחות בחיים.

גם כלפי עבודת ה', הבורא העניק לנו תפקיד רשמי, והוא:

שיויתי ה' לנגדי תמיד!

ובתפקיד הזה? תמיד מפשלים! תמיד. לעולם לא נוכל להגיע ל-100% הצלחה בתפקיד זה.

כי הרי מה שנדרש מאיתנו למלאות בתפקיד ההוא, זה, להשתוות לבורא!

אני והבורא – באותה המידה.

וזה אי אפשר. כי כשאנחנו נופלים – נשברים, כשמצליחים? – מתגאים ומרוצים.

אז איפה הבורא נמצא על המפה ההיא?

לכן נשאל שוב: למה זה ככה? למה אנחנו נשברים ולחילופין נהנים מהצלחות – לא לנו?

פסקי מילים:

למה תמיד נשברים?

פרק ג': זה לא נשבר!

התשובה טמונה בתוכנו.

אז תנו ברא הבורא כשאנחנו מורכבים משני הרכבים.

אנחנו גם שווים לבהמה, ובאותה המידה שווים גם למלאכים – ואף יותר מהם.

אנחנו נבראים בצורה אחת ומתים בצורה שונה לחלוטין!

ואילו הם, הבהמות והמלאכים ממלאים את תפקידם ב-100% הצלחה.

זה מה שהוא דורש מאיתנו: שיויתי ה' לנגדי תמיד! תהיו כמוני!

פסוקי מילים:

פסוקי מילים - פסוקי מילים, פסוקי מילים ופסוקי מילים

פרק ה': השתוות ע"י איזון

והוא לא הזניח אותנו חלילה.

הוא נתן לנו כלי מיוחד שבו נוכל להשתוות אליו!

התורה הייתה הצמצום הראשון מסך הצמצומים שהבורא צמצם את אורו.

והיא, היא תאזן אותנו, כי היא מורכבת גם מכח קדוש ונעלה, אך באותה המידה - היא גם צמצום, גשמי.

ולכן, בכוחה לאזן אותנו בין הנפילות להצלחות.

דוד המלך אמר על זה "אם אמרתי מטה רגלי" - רבש"ע! אני רואה במו עיני כי אני עומד ליפול, אך ברור לי שכל זה בא אך ורק משום ש"חסדך ה' יסעדני" - כי לא גיליתי שבכל רגע שאני עומד וניצב ביציבות על הקרקע, הוא חסד עליון וגדול!

דוד המלך ידע לחיות באיזון הזה, הוא למד שהנפילות הם תוצאה מכך שבהצלחות - השתבש אצלו משהו מהחיבור לבורא.

פסוקי מילים:

פסוקי מילים, פסוקי מילים ופסוקי מילים

פרק י': אל תבין, תאמין!

נשחזר לרגע את אותם ארבעים הימים שלאחר מעמד הר סיני.

בתחילתם - היה תענוג. בני ישראל מצאו את עצמם לאחר קבלת התורה, כבר הגיעו לדרגה כה גבוהה עד שכבר יכלו להתנבא כאילו מדובר בנביא ה' ממש.

אך לפתע, הם מוצאים את עצמם לבד. בודדים. בלי מנהיג ובלי מנווט.

'היכן משה?' - 'עלה למרום!'

ובדיוק אז, כשמשה נוטש את השטח - הם נופלים בחטא העגל.

איך זה קרה?

משום שהם רצו להבין! הם התבלבלו, לא מצאו את עצמם, לא הבינו מה קורה עימם.

וכשמנסים להבין - שוכחים מהבורא ונופלים.

שורש המילה של 'עבירה' הוא 'עבר-קה', וכן 'חטא' - האות אל"ף אינה מתבטאת בלשון.

וכל זאת למה? כדי ללמדנו שכשאנחנו חוטאים, אין זה אלא כי שכחנו מהאל"ף, מאלופו של עולם!

אם נשים לב, כשמשה אינו בשטח - לפתע גם שמו של הבורא נעלם.

במה הם קשורים אחד לשני?

הפרה יורדת לעולם כבהמה, ממלאת את תפקידה, ומתה כבהמה. וכן המלאכים למעלה, ממלאים את תפקידם בנאמנות.

אבל אנחנו, רק אנחנו יכולים במהלך החיים לברוא עוד ישויות ויצורים.

ולכן כשאנחנו לא משיגים את היעד - אנחנו נופלים. כי איך יכול להיות שאנחנו, שיכולים לברוא, להצליח ולהשיג - לפתע נופלים?

ומזה נשברים, נכנסים לייאוש, לעצבות ואף להפקרות.

וכל כך למה?

פשוט. כי קשה לנו לחיות בשפלות! קשה לנו להבין שלא אנחנו השגנו את ההצלחה, רק הבורא שלח אותה אלינו. קשה להרכין את הראש ברגעים הללו.

אז מה הפתרון?

להכיר בהצלחות - שהן באות מהבורא, ואילו את הנפילות הוא גם כן שלח לנו, וכל זה כדי להזכיר לנו מי הוא זה שהביא אותנו להצלחה...

ורק ככה אנחנו לא נופלים ומועדים!

וזאת הסיבה שאנחנו לא נוכל לעולם לעמוד על קרקע יציבה ולהחזיק פינקס מסודר ומפורט לתקופה הקרובה, כי אנחנו נשכח ממנו! נזניח לרגע את מי שהביא אותנו להצלחה!

ולכן, מדי פעם הוא מצננתק אלינו, שולח תזכורת קטנה, 'הלו, אני פה. אל תגנוב את ההצלחות שהבאתי לך'.

פסוקי מילים:

כני לא יפלו - פסוקי מילים, פסוקי מילים ופסוקי מילים

פרק ד': בורא בעונה

ובחזרה לתפקיד ההשתוות.

הבורא אומר לנו "מה אני בורא, אף אתה בורא", מה הוא רוצה שנברא, מה הוא דורש מאיתנו?

אומר לנו ר' יוחנן: בכל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה, שם אתה מוצא ענוותנותו.

הוא רוצה שנסתכל עליו ונחקה אותו.

'תסתכלו איך אני מתנהל', הוא אומר, 'אני, שבראתי עולם ומלואו, אך כשיש אלמנה מסכנה, יתום בוכה, חולה המוטל אי שם על מיטת חוליו, אני שם כדי לעזור להם! אני שומר עליהם מכל משמר! הם, הם המיוחדים אצלי'.

וזה מה שהוא דורש מאיתנו.

שכשנהיה בגדלות נוכל גם להגיע לאלו הקטנים, כי זה לא באמת גדלות.

בלי עזרתו? היינו אנחנו המסכנים...

מה אני בורא - ובכל זאת נמצא בענווה, אף אתה בורא - אתה אמנם יכול לברוא עוד, אבל תזכור גם אתה מי העניק לך את הכח לברוא, ולעולם אל תעזוב את הענווה - שכה נחוצה בשבילך!

פרק ז': המסמר של משה רבינו

וכאן טמון היסוד החזק ביותר:

משה רבינו, מתעטר השבוע בפרשה בתואר הנכסף "נאמן", "בכל ביתי נאמן הוא" – אמר עליו הבורא.

ולכן, רק לכן הוא הגיע למעלותיו הגדולות ולכל מה שהשיג, הכל בגלל נאמנותו.

מהי אותה נאמנות שאנחנו צריכים להעניק לבורא כדי להתעטר בתואר הנ"ל?

אז ככה, היכן תולה המלך את כתרו, ה-כתר! הכתר היקר והנדיר, היכן הוא תלוי?

על מסמר...

חתיכת ברזל דקה וזעירה, ועליה נתלה הכתר המדובר!

האם לא היה מתאים שאחד מסריסי המלך יחבוש על ראשו את הכתר השמור והמשומר? והרי א"א שיתלה על חפץ כה רחוק ממנו?

רק מה? אם המלך יעביר את הכתר לשלישיו – הם יגנובו אותו... הם יכתירו את עצמם בתואר...

לכן בחר להעניק אותו דווקא למסמר ההוא, הזעיר, שלא בולט כלל, שנראה לא יותר מזכוב על הקיר...

והוא, הוא קיבל את הכתר!

וזהו סוד הנאמנות!

מיהו נאמן? אחד שלא יגנוב את הכתר לעצמו!

ורק משה, שחי שהוא לא גדול יותר מעשב הארץ, הוא עפר ואפר, הוא יכל לקבל את הכתר!

איתו ה' דיבר והתנבא!

כי הוא שמר על מה שנתן לו הבורא. הוא ידע שכל מה שהוא מצליח, אין זה אלא של הבורא, הוא נזהר מלגנוב אותם, את ההצלחות!

ולכן הוא היה 'נאמן'!

ומאותה הסיבה, כשנעלם מעיני ישראל, לפתע העם מתחיל לחשוב אחרת... הם מתחילים לנסות להבין, הם רודפים אחר ההבנה!

לא היה להם את משה שילמד אותם שאם הם מבינים כעת, הם גונבים לעצמם את ההבנה! הם מנתקים ישירות את ההבנה!

משה לימד אותם דעת! הוא לימד אותם שכפי שהוא, שהשתווה לבלעם הרשע – אחד לאחד... שהשווה את עצמו למסמר, בכל זאת לא נפל מכך.

כך גם הם אין להם מה ליפול! הנפילה באה בשביל להראות לכם את שפלותכם – שכל הנראה שכחתם ממנה...

אך מה לעשות שהם לא שמעו את זה? לכן הם נפלו...

פרק ח': נביא נאמן

והנה, מגיע משה, ולא פחות ולא יותר, מבקש מהבורא "מי יתן כל עם ה' נביאים". אבל, למה?

כי אחד שמקבל את הנבואה, עליו לחיות באיזון ההוא שגדלותו היא שפלותו, וזה קשה. מצד אחד – מורם מעם, אך מצד שני, זה נוגס בנאמנות לבורא.

אם נקבל נבואה, התוצאה היא שניקח את זה לעצמנו ונרגיש גדולים מאחרים, ואז מידת הנאמנות תשאר בספק.

לכן פונה משה לבורא ומבקש: 'כפי שאני נאמן ורועד ומפחד כל רגע לא לגנוב זאת לעצמי וכך מצליח אני לחיות עימך, רבש"ע, הלוואי וכך יחיו גם אחרים בנאמנות כזו לבורא, ובאופן אוטומטי - יהיו גם נביאים!'

כי הבורא נתן נבואה בשביל החיבור עימו, ולהתחבר עימו אפשר רק על ידי שפלות, לכן רוצה אני שיחיו כמוני!

אותו הדבר גם אצל ארבעת התנאים שנכנסו לפרדס, ורק רבי עקיבא נכנס ויצא בשלום.

משום שרק הוא, שבשנות נערותו הסתובב ברחובות העיר מסכן וחפוי ראש, הוא לא שכח משפלותו גם בגדלותו, כשנכנס לפרדס!

אז יוצא, שמידת הנביאות שנקבל, תלויה אך ורק בנו - במידת הנאמנות שניתן!

כשלא נשאל מדוע היום נפלנו, ואיך יכול להיות שאנשים רמי מעלה כמונו – נופלים, או אז נוכל לקבל נבואה!

אך ברגע שאנחנו מתחילים לסטות מעט הצידה, מעט 'לגדלות' – הפסדנו את הנבואה.

פרק ט': מחתן נאמן...

כולנו מכירים את הסיפור, על אותו אחד שנכנס לרבי וסיפר לו את הסיפור הבא:

"כאשר היה בחשבון הבנק שלי סכום שכולל בתוכו כתשעה אפסים... התחלתי לחשוב על שידוך, הסתובבתי בכל העולם לתור אחר חתן ממשפחה ראויה ומכובדת.

וכל מי שרק פגשתי – לא התאים לי. זה בגלל החליפה וזה בגלל השטריימל בשבת.

עד, עד שמצאתי את המחזות המושלם ביותר, שבחלומותי הורודים ביותר לא חלמתי."

"אך" מסיים הלה, "החתן היה, המחזות ג"כ, רק בעיה אחת נותרה פתוחה, אין לי בת... אין לי כלה לתת..."

עד שהבורא הוריד אותי מנכסי, וכיום יכול אני להשתדך עם כל מי שרק אפגוש"

מה מונח בסיפור הזה?

הכאב העצום שהשתולל בקרבו באותם רגעים.

הבורא ברחמי העצומים רצה ממנו נאמנות. וכשהיה עתיר בנכסים – איך יכל להעלות על בדל מחשבתו את המושג הזה?

ובכלל, אז מדוע אומרים לנו חז"ל 'משה קיבל תורה, ומסרה ליהושע', ליהושע הוא מסר את התורה או שלאחיו ולמשפחתו?

רק כעת, כשמכיר היטב בשפלותו – הוא יכול להיות נאמן לבורא!

אלא, ביום האחרון לחייו של משה, ביום מותו אז הוא זכה להיכנס לשער החמישים משערי הבינה.

וכך בילה משה רבינו את כל שנותיו, באמונה ובידיעה איתנה כי הוא לא מתבלבל מההצלחות. הוא נאמן.

ומכיון שכך, היה עליו למות כי כבר סיים את תפקידו בעולם.

ולפי החשבון הזה יוצא, שהגדלות שלנו תלויה במידת השפלות שלנו! ולכן אנחנו צריכים להשתוות לבורא שבמקום שאתה מוצא את גדולתו, שם אתה גם מוצא את ענוותנותו!

אך משה פנה לבורא בתחינה ואמר לו, "רבש"ע! בשביל מה עלי למות? כי אתה רוצה להעביר את שרביט ההנהגה ליהושע.

ואם לא די בכך, משה נקרא 'איש האלוקים'. המדרש אומר שהוא היה חצי-חצי, בחציו היה הוא 'איש', ואילו בחציו השני היה 'אלוקים'.

והרבש"ע הסכים לכך. טקס ההכתרה של יהושע התבצע למול עיניו של משה, ולאחר מספר שעות נכנס יהושע ודיבר עם הבורא.

בחלק ה'איש' – היה הוא שפל יותר מבהמה. ואילו בחלק ה'אלוקים' – היה הוא גדול יותר ממלאכים.

הוא מסיים ויוצא, וכמובן, המשרת משה ממתין לו בחוץ. משה שואל אותו "רבי, מה אמר לך הקב"ה?"

ובתוך האיוון הזה חי משך כל שנות חייו – ובכל זאת לא התבלבל!

ויהושע, שלמד מרבו... ענה לו: כפי שאתה לא גילית לי בתורך, כעת גם לי אין רשות לספר...

שאלות? תלי בשלטי!

פרק ו': היום האחרון

ובאותו הרגע, משה כבר לא יכל לסבול זאת, את הקנאה שצפה בתוך נפשו, אז ביקש מהבורא שיקח אותו מהעולם, שווה היה לו למות מאה מיתות מאר קנאה אחת, ואז יצאה נשמתו ועלתה למרום!

ולסיום: ר' אשר תיאר איך היו נראים השנים בצל משה רבינו ותלמידו יהושע.

כי הוא, עד לרגע האחרון לא התבלבל ולא לקח לעצמו את ההצלחות!

כשמשה היה ניגש ומדבר לרבש"ע, יהושע ליווה אותו עד לפתח, משה נכנס, מדבר עם הבורא, ולאחר מספר דקות יוצא משה וחולף על יד יהושע שעומד וממתין בחוץ, אך משה כאילו לא שם לב שיהושע עומד לצידו, וממשיך לעבר אחיו אהרן, לבניו, למשפחתו.

אחרים במקומו, כבר מזמן היו מתים ולא מגיעים לשער החמישים!

שלטי מליכי

ילם רבינו - נביא נאמן וז' סוה

ומשה מספר להם מה אמר לו הבורא. ויהושע? לא ניתן לתאר את

להארות
והערות:

sh035702728@gmail.com

052-710-74-77

יוצא לאור ע"י

אלומת אור ||| נעדאנק מתוך השיעור

ר' אשר שאל: מה חשב רבי עקיבא בשעה שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל?

וענה: השטן בא אליו, ולחש לאוזנו "עקיבא, אתה עוד תהיה סמל ומופת לכל הדורות הבאים אחריך, כולם ידברו איך שמסרת את נפשך על קידוש ה'", ואז, באותה השניה – יצאה נשמתו באחד! הוא לא רצה להתבלבל בנאמנותו!

הרה"ח אלכסנדר פרקש הי"ו
לע"נ חמותו
מרת יהודית בת יעקב דניאל ע"ה

פרנס
הגליון